

חיש את סוכנות "יוניטד פרס", שהודיעה, כי טינו רוסי עתיד להשמיע את קולו בחגיגות חג המולד בבית לחם (זמר שנ-סונים במקלהל כנסיה?) אנו באנו מא' תונה -- הצעיר האימפרסריו נרגשות.

בצלע אדם נבראה

מן הקומדיה האמריקאית שהגיעה לשיאה באמצע שנות השלושים, בסרטיהם של ליוויק, קפרה, מאמוליאן, ואן-דאיק ואחרים, לא נותר כיום אלא צל חיוור, הקר מדיה ההוליוודית המבריקה, הפקחית והמבוגרת איבדה את חריפותה בים של צבעי-פאסטל מלאכותיים ו"באלטים" מייס" בראשותה של אסתר ויליאמס. אפי' לו קפרה הגדול עצמו שקע ביוון של נגשות זולה. ליוויק' וואן-דאיק נפטרו וממוליאן מצא מקלט על במת ברודוויי. תופעות כמו פרסטון ("דרכו של מנצח") סטרג'ס הן נדירות מדי ויצירת מופת אולפנו של צאפלין אחת לחמש או שש שנים אינה עשויה למלא את החסר.

בתוך המדבר הגדול הזה, "בצלע אדם נבראה" הוא אואיס נעים למדי. יש לו כמה מעלות בולטות. ראשית התסריט נכתב בידי גארסון קינין ואשתו, רות גור' דון. קינין לא הצליח בכתיבתו במקרה זה כמו שהצליח בקומדיה המפורסמת שלו: "רק אתמול נולדה"; אך יש ב"בצלע אדם נבראה" הרבה הומור הנובע ישר מן התסריט. הבמאי, ג'ורג' צוקור, מעמיד לעתים את המצלמה בנקודה אחת דקות מספר ומניח לשחקנים לשחק לפניו בלי הפסק. בלימית'צר כואת מצד במאי'סרטים ראיה לציון מיוחד: היא מאפשרת ליה' נות באין מפריע ממשחק מצוין מצד כל השחקנים, אך ביחוד מאותה תגלית קר

בינתיים נסערו הרוחות בחיפה, שזכתה באחת הפעמים המעטות להופעת בכורה ארצית, נוער בית'ר התכונן להפגנה, ב"עטרה" הסביר אחד, בעל מקורות מוס' מכים, כי הממשלה אישרה את כניסתו של רוסי בגלל... המסים שהאיצר עתיד לגבות מכרטיסי הכניסה. לפני בנין ההס' תורות התקלה קבוצת עסקנים סביב אחד מפעילי מפ"ם, שהכה בשבט לשונו את קרית הפועלים שלנו -- קרית חיים -- שם קנו כולם כרטיסים לשנסוניסט הזול הזה -- עד שאולו הכרטיסים.

"הלאה טינו רוסי, שהשמיע זמירות לנאצים" -- הכריז שלט ענק, שנישא ביו' נוער מק' בכניסה ל"ארמון", שם נערך הקונצרט. הקהל זרק מבט בשלט, ו...ורם לאולם. טינו נתן לקהל את אשר רצה: "טרנטלה", "אווה מריה", כיוצא בזה. אולם כשעלתה על הבמה הרקדנית, נתערב ברי' חות הבושם, הויעה, ריח צחנה מרקוב. היה זה גו מדמיע, שהזרם באמצעות צינור... לא בשעה הנכונה! הקהל הש' תעל, השתק, ברח למסדרונות -- חזר. צעיר משופם, לבוש מעיל פרוח, התקדם אל הבמה... מה יקרה... "חבר תן" "או סולה מיו" -- צעק. -- טינו נתן...

בקבוקי זפת. אחרי כן הופיע טינו גם בתל-אביב. גם כאן חזרו ושנו אותם המעשים, אבל לא חזרה אותה ההצלחה.



טינו רוסי והזירות הערביות: "טינו רוסי היה צריך לתת שורה של קוג' צרתים בארצות הערביות, אבל אחרי שחתם על חוזה להופעות בתל-אביב וחיפה הוכרח ע"י הערבים לבחור בינם לבין הישראלים. הוא בחר באחרונים והפסיד 150.000 דולאר..." כותב העיתון הפאריסאי "אל", ("היא") מיום 30 באוקטובר מתחת לתמונתו של טינו (מימין) -- בתחרות "עקרת הבית האידיאלית"...

בחיפה הצליחו הבריונים להתחיר אולם את הגו המדמיע, בתל-אביב, לעומת זה, נתפסו 8 אנשים חשודים ששוטטו על יד אולם "אהל סם" בצורה חשודה ביותר. ברשותם היו כל מיני חמרים מסוכנים, שמטרתם היתה ברורה: בקבוקים מלאים נוזל שחור כופת, קופסאות מלאות אבקות כימיות שונות. כל הופעה של טינו רוסי גוררת אחריה סכסוכים, הפרעות, משטרה.

בחיפה נאסר צעיר, הוא יועמד למשפט, ומשפחתו, אחת המכובדות בחיפה שלחה לחוק לארץ וארגנה איסוף חומר על הז' מר. מפלגה אחת -- בית"ר -- פרסמה כרוזים נגד הזמר והפיצה אותם לפני כל הופעה, בין הקהל העומד לפני דלתות האולם.

הקהל מריח, קורא ורץ בהמוניו לש' מוע את הסנור הרגשני הזה. "יש לך כבר כרטיס? הוהר, אל תלך, זורקים פצצות סרחי". אבל למען האמנות מסתכנים.

טינו רוסי עצמו אמר: "אם לא יקבל אותי הקהל ברצון, אסע בשבוע הבא". הוא טוען שמעולם לא נשפט באשמת שי' תוף פעולה. היה תורם את כספו לטובת המחתרת האנטי-גרמנית, הציל יהודים לדב, אחד את הפליטים ואת היהודים המקימים את ארצם מחדש.

יהאוסטרלי אהב אדמתו. ואפילו הכושי משבט הבסטו שכל ידיעתו בשפה האנג-לית מצטמצמת בבטוי קלסי של המלה "בלוסום", הנו רע בלב ונפש לחבריו בצרף.

והנה מובא לצרף זה חיל סקוטי שנפ' צע בקרב, נותח והחלים מפצעיו, ואולם עתה נוכחו הרופאים שאין תקוה לחייו. החיילים מתבקשים על ידי הרופא והאחות להנעים לו את ימיו האחרונים, אולם המבנה הדומטי יודע על מצבו, מסרב לקבל את ידידותם ומתיחס כלפיהם ביהירות ובחשדנות.

לכאורה הנושא הוא טראגי, אולם המ-חבר ידע להלביש אותו צורה ושיח מלאי הומור המתעלים לדרגה של קומדיה מצוי-גת. הבמאי, וינסנט שרמן, שמר יפה על המבנה הדומטי של המחזה ומלבד כמה צלומים אמתיים בתחילת הסרט, נשאר נאמן למקור.

השחקנים כולם ממלאים את תפקידיהם כאמונה, ביחוד מצטיין ריצ'רד טוד בתפ' קיד החיל הסקוטי מרהיבנש ומהיר-החיתה.

ריצ'רד טוד: לשחקן אירי צעיר זה, שחזר השער וירוק העינים, היסיווריה צבאית משלו. כקצין בצבא הבריטי הספיק, בזמן מלחמת העולם האחרונה, לסייר בחצי עולם, וביהשאר צנח גם בחוף נורמנדיה ביום הפלישה, ושרת בארץ ישראל.

משהשתחרר מהצבא, החליט לחזור אל קבוצת "שחקני הדונדי", שניסדה בזמנו עוד מלפני היילחמה. למרות הצלחתו כשחקן, שאף בעיקר לכתוב מחזות, ואת משחקו בתיאטרון החשיב רק כקרב קפי' צה אל זירת הדרמטורגים.

בינתיים נתמנה חברו של טוד כאחראי לחלוקת תפקידים בחברת סרטים אנגלית גדולה, והציע לו להשתתף בסרט "לאול החוטאים". טוד נוסה בכמה וכמה תפקי' דים ולבסוף קבל את תפקידו של גבור הסרט, פושע אירי הנשפט לאסור על רצח שלא ביצע. התפקיד היה קשה לבצוע, גם מבחינה משחקית וגם מבחינה פיזית, אולם הוא התגבר על כל הקשיים והצליח בו מאוד.

משחקו העצור והמשכנע מצא חן בעיני הבמאי ההוליוודי וינסנט שרמן, שהגיע באותו זמן לאנגליה בקשר להסרטה "הלב הנמהר", והוא החליט לתת לו את התפקיד הראשי בסרט זה.

טוד ניסה לסרב, על הבמה שחק באותו מחזה את תפקידו של החיל האינאקי, ולא העזי לנסות את כוהו במבטא הסקוטי. אולם לאחר שדוליו של שרמן, ולאחר כמה תצלומי ניסיון הסכים לקבל את התפקיד, והחל לעבוד עליו במלוא המרץ.

ואמנם לא אכזב את התקוות שתלו בו, ובן לילה, יותר נכון בן סרט, הפך לכוכב בעל שם עולמי וחווה הוליוודי שמן.



רונלד רינג, ריצ'ארד טוד ("צעיר נולד בלב נמהר") בחצי העולם, קצין בריטי

מאד בשנים האחרונות והתפקידים אינם הולמים אותם ביותר, אבל הם עדין משכ-נעים.

ג'ורג' הילריי: הביוגרפיה ה"רש-מית" אינה מגלה את גילה של השחקנית בהירת-השער. "נולדה ב'21 ביוני", השנה נשארת תעלומה.

שמה האמתי, יהודית טובים והיא גור' לדה בניו-יורק. את דרכה אל הבמה עשתה דרך לוח הסלפונים אשר בתיאטרון של אירסון חלס. התוצאה: לאחר ששה חד-שים -- גרון צרור.

בעצם, הצרידות שבגרונה היתה כה חריפה עד שנוקקה להבראה בהרים. שם, באזור הקייטנות הצטרפה אל להקה קטנה שהופיעה לאחר זמן גם בכמה מועדוני-לילה בניו-יורק. גיודי הובלה גם להולי-בור, אולם שם ניתנו לה רק שני תפקידים פעוטים מאוד. בחזרה לבניו-יורק צפתה לה הפתעה נעימה:

גרסון קינין, התכונן לתת במחזהו את התפקיד הראשי לגיין ארתור. אולם היא הסתלקה ברגע האחרון מ-תחביבותיה וגיודי נתמנתה במקומה. הצלחתה היתה גדולה ומידית. באותו מחזה זכה גם פול דוגלאס לפרסומו הגדול ("העולם הזה" 622).

אם כי גיודי מתמחה בדמויות של בלונדיות ארוכות-שער וקצרות-שכל, היא קוראת לעצמה משכילה וחספרים החכיכים עליה, לדבריה הם יצירות בפסיכולוגיה פילוסופיה וביוגרפיה...

בקצרה

"פאוסט" -- נוסחו של רנה קלרי', נוסח קליל אך פילוסופי, של האגדה הסר-גית הנודעת על המלומד שמכר את נשמתו לשטן. השטן של קליר: מישל סימון, המדגים משחק יוצא מן הכלל.

צעיר נולד בלב נמהר

הסרט מבוסס על מחזהו של ג'ורג' פטריק "הלב הנמהר", שהוצג לראשונה על במת ברודוויי בשנת 1945, והוא דן בחייהם של ששה חיילים ואחות רחמניה בבית חולים צבאי בג'ונגל הבורמאי. בזמנו עורר המחזה הד חזק בקהל האמ-ריקאי ובעולם כולו בגלל אקטואליות הנושא ובגלל הדמיון הכנה להוי הצבאי.

אולם מוראות המלחמה האחרונה שמ-שו למחבר רק רקע מקרי ורחוק לספור-מעשה הדן ביחסים שבין אדם לרעי, האקטואלי בכל עת שהיא. אין זה ספור מלחמה כי אם ספור על חיילים, על נצרים שהורחקו מבתיהם וחיים עתה בצור-תה בצרף החולים אישם. הם חולמים ומהנעגעים אל ביתם שלהם במולדת הר-חוקה, אולם גם כאן הקימו להם בית ירדתי בריי רעים והכירו לדעת חיים שלא ידעו מעודם.

ידידות מקרית ומזורה מתרקמת בין החיל האמריקאי הציניקן והאנגלי בעל החזק הבריא ובין הניו-זילנדי הפילוסוף

מית ממדרגה ראשונה ששמה גיודי ה-ליידי.

מלחמת המינים: שמו של אחד מעווריו של התובע הכללי באותה עיר (ניו-יורק) הוא אדם בוגר (ספנסר טרייס) ועל שכמו מוטלת הקטגוריה במשפט של גב' אטינגר.

אולם לאדם אשה בשם אמנדה (קאתא-רין הפבורן) והיא עורכת-דין ונוסף לזה לוחמת חריפה לזכויות הנשים. היא מת' נדבת ללמד סניגוריה על האשה המסכנה. כמובן שלהתנגשות בין הצדדים הי' ריבים בבית הדין ישנו הד חזק גם בביתם, ומריבה משפחתית פוטוגנית מאד מתפ' תחת, מגיעה לשיא ומסתיימת על הבד.

נוסף למעלות הנ"ל יש לציון בסרט שחקן אחד בשם דוד וייץ, שקנה לו שם, אמנם, בברודוויי אך עודנו חדש בהולי-בוד. לויין תפקיד לא גדול אך הוא מבצע אותו בקלילות והבנה. יש לקוות שגורלו לא יהיה כגורל שחקני "מטרו" אחרים שאולצו לשמש בדחנים בסרטים מוסיקי' גיים של אסתר ויליאמס וקאתארין גריי-גרייסון.

קאתארין הפבורן וספנסר טרייס מג' לים בסרט את יכולתם המשחקית הרגילה, שהיא, כמובן רבה מאוד. שניהם זקנו